

Om kroppens verdighet

Paulusåret, 8. måned, en kommentar til 1 Kor 1,22-24.

06.04.2009

I sitt første brev til korinterne skriver Paulus: **”For mens jødene spør etter jærtegn og hellenerne søker en filosofi, forkynner vi en korsfestet Messias, – for jødene er det opprørende, for hedningene er det dårskap, men for oss som er kalt, enten vi er jøder eller hellenere, er Kristus Guds egen kraft og Guds egen visdom.”** (1,22-24)

Apostelen Paulus kom omkring år 50 på sin andre misjonsreise til Korint. Han ble der ett og et halvt år. Apostelgjerningene forteller ganske detaljert om dette besøket (18,1-18).

Korint hadde på den tiden – ifølge historikerne – omtrent 300 000 innbyggere. To havner for handelsskip, et på hver siden av det korintiske nes, var grunnlaget for byens rikdom og dannet samtidig grobunn for korrupsjon og seksualisering. Umoral ble ansett som noe selvsagt. Afrodites tempel hadde mer enn 1000 tempelprostituerte, og derfor var uttrykket ”korintisk jente” entydig.

Som en utfordring til en slik materialisme av eiendeler og kjød setter Paulus ”en korsfestet Kristus”. Brevet til den unge korintiske menigheten er preget av bekymringsfullt og omsorgsfullt engasjement. ”Det var melk jeg ga dere å drikke, ikke fast føde; det

kunne dere ennå ikke tåle. Og det tåler dere fremdeles ikke, som de barn av den syndige natur dere ennå er.” (3,2-3) De har bare vært kristne i fem år – riktignok ivrige, men utilstrekkelig underviste i troslæren og usikre angående moralen. Men de hadde klart å innse denne mangelen og hadde derfor skrevet til Paulus. Han svarte: ”Det er ikke for å gjøre dere til skamme at jeg skriver dette til dere, men for å vise dere til rette, som barn jeg er glad i.” (4,14)

Ettersom han anser seg som ”medhjelper for Kristus og forvalter av de guddommelige mysterier” (4,1) kretser alle hans formaninger rundt ett eneste midtpunkt: å bli ett med Kristus – utfra følelsene og utfra forstanden – og samhørighet med ham i kropp og sjel. Kort sagt: innbyrdes enhet og følelse for kroppens verdighet.

Paulus kritiserer ”fiendskap og nag” og partivesen blant korinterne. ”Den

ene sier: jeg er for Paulus, og den andre: Og jeg for Apollos". Apostelen svarer: "Jeg plantet, Apollos vannet, men det var Gud som ga grokraften. Dermed har verken den som planter eller den som vanner, noen betydning, men alene han som lar det gro, og det er Gud... Vi er Guds medarbeidere; dere er Guds åkerland, Guds byggverk." (3,5-9)

Paulus advarer den unge menigheten mot utuktens ødeleggelser. "Vet dere ikke at deres legeme er en del av Kristi legeme? Og så skulle jeg ta det som hører Kristi legeme til, og gjøre det til ett med en skjøge? ... Vet dere kanskje heller ikke at legemet er et tempel for den hellige Ånd, som bor i dere, og som dere har fått fra Gud? Og at dere ikke tilhører dere selv, men at dere er kjøpt, og prisen betalt? Så gjør da også kroppen til et redskap for Guds ære!" (6,15-20)

Den som vedkjenner seg at Kristus er midtpunkt i hans eget liv, tror på ham og setter sitt håp til ham, og fremfor alt elsker ham. Fra Kristus vet han hva kjærlighet er. Her, i vers 1 til 13 i kapittel 13 stråler det mest lysende klenodiet i hele brevet, ”høysang til kjærligheten”: ”Om jeg taler alle menneskelige språk, ja, i englenes egen tunge, men ikke har kjærlighet, da er det bare ljomende malm og klingende cymbaler...” En god tekst for ved bønn og meditasjon å la noe av apostelens vinnende varme strømme over til vårt eget hjerte.

Av Josef Arquero

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://dev.opusdei.org/nb-no/article/om-kroppens-verdighet/> (05.08.2025)